

Кърт Вонегът

Кой съм този път?

Клубът „Маска и перука“, аматьорското театрално общество на Норт Крофърд, в което членувам, гласува „Трамвай желание“ на Тенеси Уилямс да бъде пролетната пиеса. Дорис Сойър, която винаги режисираше, каза, че този път не може да го направи, защото майка ѝ била много болна. Освен това смяташе, че клубът и без друго трябва да има още режисьори, тъй като тя нямало да живее вечно, независимо, че е навършила седемдесет и пет без никакви проблеми.

И така, заех се с режисьорската работа, въпреки че единственото нещо, което дотогава бях режисирал, бе монтирането на комбинираните алуминиеви ветроустойчиви прозорци и кепенци, които продавах. Това е професията ми – продавач на ветроустойчиви врати и прозорци, а от време на време и на някоя вана. Най-високият пост, който някога съм заемал на сцената, е полицай или иконом – което от тях е по-високо.

Преди да поема режисьорската работа, поставих много условия, най-важното от които беше Хенри Наш – единствения истински актьор, с който разполагаше клубът, – да играе ролята на Марлон Брандо. За да ви дам представа колко плодовит беше Хари, трябва да спомена, че само за една година той изигра капитан Куийг от „Военния трибунал за бунта на Кейн“, Ейбрахам Линкълн от „Ейбрахам Линкълн в Илинойс“ и след това младия архитект в „Луната е тъжна“. На следващата година Хари Наш превъплъти Хенри Осми от „Ана на хилядата дни“ и Док от „Върни се, малка Шеба“, а сега аз го исках за Марлон Брандо в „Трамвай желание“. Хари не присъстваше на събранието, за да каже дали ще вземе ролята или не. Той никога не идваше на събранията. Беше твърде стеснителен. Не отсъстваше от събранията, защото го възпрепятстваше някаква друга работа – не беше женен, не ходеше по жени, нямаше и близки приятели мъже. Не участваше в събранията, защото никога не знаеше какво да каже или направи, ако няма пред себе си сценарий.

Така че се наложи на следващия ден да отида до железарския магазин на Милър, където Хари работеше, за да го попитам дали е съгласен да вземе ролята. Пътьом се отбих до телефонната компания, за да се оплача, че са ми таксували телефонен разговор с Хонолулу, докато аз през живота си не се бях обаждал в Хонолулу.

И там, зад гишетото на телефонната компания, стоеше онова красиво момиче, което никога дотогава не бях виждал. То ми обясни, че компанията е въвела в употреба машина за автоматично отчитане, която все още не работи както трябва. Грешала.

– Не само аз не съм се обаждал в Хонолулу – казах аз, – но не мисля, че и някой друг от Норт Крофърд го е правил.

Момичето намали сметката ми и аз го попитах дали е от нашия град. Отговори, че не. Току-що дошло с машината за автоматично отчитане, за да научи местните момичета как да работят с нея. След това щяло да замине с някоя друга машина за някое друго място.

– Е – отбелязах аз, – щом все още се налага хората да вървят с машините, всичко е наред.

– Какво? – не разбра момичето.

– Когато машините започнат да се доставят сами – отвърнах аз, – тогава, струва ми се, ще имаме сериозни основания за безпокойство.

– О! – каза то. Изглежда не се интересуваше особено от тази тема и се зачудих дали изобщо се интересува от нещо. Беше някак си вдървено, почти като машина – автоматична машина за любезност, притежание на телефонната компания.

– Колко време ще останете тук? – попитах аз.

– Във всеки град оставам по осем седмици, сър – отговори момичето. Имаше хубави сини очи, но в тях нямаше надежда или любопитство. Каза ми още, че пътувало по този начин, от град на град, през последните две години – винаги прищълка.

Тогава ми хрумна, че от нея би излязла добра Стела. Стела беше жената на Марлон Брандо в пиесата, жената на героя, който исках да превъплъти Хари Наш. Казах ѝ кога и къде ще са прослушванията и че клубът ни ще се радва много, ако дойде.

Изглеждаше изненадана и сякаш малко се постопли.

– Знаете ли, за първи път ме канят да участвам в подобна обществена проява.

– Е – казах аз, – не мисля, че има друг начин човек да се запознае с приятни хора по-бързо, отколкото ако играе с тях в пиеса.

Каза ми, че името ѝ било Хелън Шоу. Каза, че не е изключено да ме изненада – и себе си. Каза, че не е изключено да дойде.

Бихте си помислили, че на Норт Крофърд му е писнало от Хари Наш след всичките пиеси, в които е играл. Истината обаче бе, че градът би могъл да му се наслаждава вечно, тъй като на сцената Хари никога не беше Хари. Когато кафявата завеса във физкултурния салон на Обединеното начално и средно училище се вдигнеше, Хари – телом и духом – се превръщаше точно в това, в което изискваха да се превърне сценарият и режисьорът.

Веднъж някой подхвърли, че Хари трябвало да отиде на психиатър,

за да може да направи нещо важно и шарено и в истинския живот – така че да се ожени и евентуално да си намери по-добра работа от онази в железарския магазин на Милър за петдесет долара седмично. Само че не знам какво би разбрал психиатърът за Хари, което градът вече да не знае. Бедата с него беше, че го бяха оставили пред вратата на унитаринската църква и той така и не разбра кои са родителите му.

Когато отидох в магазина на Милър и му казах, че са ме избрали за режисьор, той ми отговори както отговаряше на всички, които го канеха да участва в пиеса – и беше малко тъжно, ако се замислиш.

– Кой ще бъде този път? – попита Хари.

Проведох прослушванията както обикновено в заседателната зала на втория етаж в Общинската библиотека на Норт Крофърд. Дорис Соуър, жената, която обикновено режисираше, дойде, за да ми помогне с целия си театрален опит. Двата седяхме горе, а всички, които искаха да получат роля, чакаха на долния етаж. Извиквахме ги един по един.

Хари Наш също дойде на прослушванията, въпреки че това си беше губене на време. Предполагам, че не е искал да пропусне тази малка възможност да поиграе.

За да му доставим удоволствие, а и на себе си, го накарахме да изиграе сцената, в която бие жена си. Само по себе си изпълнението му беше цяла пиеса, а и Тенеси Уилямс не бе написал всичко. Тенеси Уилямс не е описал, например, как Хари, който тежи близо сто килограма и е висок метър и осемдесет, прибавя още петдесетина килограма към теглото си и десет сантиметра към ръста само като взема томчето с пиесите в ръка. Беше с късо двуредно сако с издут гръб, като тези, с които учениците завършват училище и малка червена вратовръзка с рисунка на конска глава. Хари свали самото, разкопча яката на ризата си и се обърна с гръб към нас, за да се вживее в ролята. Ризата на гърба му беше разпрана, а бе съвсем нова. Беше я скъсал нарочно, за да прилича колкото се може повече на Марлон Брандо, още от самото начало.

Когато отново се обърна с лице към нас, беше огромен, хубав, изпълнен със заблуди и жесток. Дорис четеше репликите на Стела, жена му, и Хари накара тази симпатична възрастна жена да повярва, че е сладко, бременно момиче, омъжено за такава секси горилка, която е готова да го премаже от бой. Аз също повярвах. Четях репликите на Бланш – сестра ѝ в пиесата, и проклет да съм, ако Хари не ме накара да се почувствам като пияна и повехнала красавица от Юга.

И тогава, докато Дорис и аз се борехме с обзелите ни емоции, като хора, излизаци от упойка, Хари остави томчето с пиесите, сложи си

вратовръзката, облече си самото и отново се превърна в продавач от железарски магазин.

– Добре... добре ли беше? – попита той, сякаш бе сигурен, че няма да получи ролята.

– Е – отвърнах аз, – за първо четене не беше никак зле.

– Има ли някакъв шанс да получи ролята? – Не знам защо винаги трябваше да се преструва, че има някакво съмнение в успеха му, но го правеше.

– Струва ми се, мога с увереност да заявя, че сме склонни да ти я поверим – отговорих аз.

Стана му много приятно.

– Благодаря! Много благодаря! – възкликна Хари и ми стисна ръката.

– Видя ли долу едно хубаво момиче? – попитах го след това. Имах предвид Хелън Шоу.

– Не обърнах внимание – отвърна той.

Оказа се, че Хелън Шоу наистина е дошла на прослушванията, но аз и Дорис трябваше да преживеем разочарование. Надявахме се театралният клуб „Маска и перука“ най-после да покаже на сцената истинско младо и хубаво момиче, вместо похабените четирийсетгодишни жени, които пускахме от немай-къде.

Но Хелън Шоу изобщо не можеше да играе. Каквото и да я карахме да прочете, тя си беше все същото момиче, с еднаква усмивка за всички, които се оплакват от сметката си за телефон.

Дорис се опита да ѝ даде някои напътствия, да ѝ обясни, че Стела от пиесата е страстна натура, която обича горила, защото има нужда именно от горила. Но Хелън прочете репликата по същия начин, както и преди. Не мисля, че и изригване на вулкан би я развълнувало достатъчно, за да каже дори и „Ох!“.

– Скъпа – подхвана я Дорис, – искам да ти задам един личен въпрос.

– Добре – кимна Хелън.

– Била ли си някога влюбена? Питам те това – добави бързо Дорис, – защото ако си спомниш някоя стара любов, може би ще вложиш малко повече топлина в играта си.

Хелън се намръщи и се замисли дълбоко.

– Ами – каза тя накрая, – пътувам много, знаете. Всички мъже в различните телефонни компании, които посещавам, са женени, а и никога не се задържам достатъчно дълго на едно място, за да се запозная с

хора, които не са.

– Ами в училище? – продължи да настоява Дорис. – Какво ще кажеш за ученическата любов?

Хелън се замисли сериозно върху това, след което отговори:

– Дори и в училище пътувах много. Баща ми беше строителен работник и го местеха от обект на обект, така че аз вечно пристигах и си тръгвах отнякъде.

– Хъм – поклати глава Дорис.

– Броят ли се кинозвездите? – попита Хелън. – Не, не искам да кажа наистина. Не познавам нито една кинозвезда. Имам предвид на екрана.

Дорис ме изгледа и след това извърна очи към тавана.

– Предполагам, че и това е нещо като любов.

Хелън се ентусиазира.

– Гледах филмите по много пъти – каза тя – и си фантазирах, че съм омъжена за главния герой, който и да играеше ролята. Това бяха единствените хора, които пътуваха с нас. Където и да отидехме, кинозвездите бяха с нас.

– Аха – кимна Дорис.

– Е, благодаря госпожице Шоу – обадох се аз. – Слезте долу при другите и изчакайте. Ще ви уведоим за резултата.

Опитахме се да намерим друга Стела, но нямаше нито една – в клуба ни липсваше жена, все още запазила свежестта си.

– Имаме много възможности за Бланш – отбелязах аз, имайки предвид многото застаряващи жени, които можеха да изиграят застаряващата сестра на Стела. – Е, такъв е животът, предполагам... на двайсет Бланш една Стела.

С Дорис решихме, че ни остава още една единствена възможност – да накараме Хари Наш да изиграе някоя сцена заедно с Хелън.

– Може би това ще я накара поне малко да се съживи – казах аз.

– В това момиче няма и капка живот – поклати глава Дорис.

И ние извикахме надолу по стълбите да се качи Хелън и помолихме някой да отиде да потърси Хари. Хари никога не чакаше с останалите при прослушване или репетиция. В момента, в който свършеше ролята си, той изчезваше на някое скришно място, така че да чува, ако го викат, но никой да не го вижда. При прослушванията в библиотеката най-често изчезваше в справочния отдел и разглеждаше знамената на различните държави в началото на някой речник.

Хелън се качи отново при нас и с изненада и съжаление видяхме, че е плакала.

– О, скъпа! – възкликна Дорис. – Какво се е случило с теб!?

– Бях ужасна, нали? – попита Хелън тихо и сведе глава.

Дорис каза единственото нещо, което човек може да каже в самодейна театрална трупа, когато някой се разплаче:

– Но защо... скъпа, беше чудесна!

– Не, не бях – възрази Хелън. – Аз съм като крачеща буца лед и го знам много добре.

– Никой, който те види, не би могъл да каже подобно нещо – продължи Дорис.

– Може да го каже, след като ме опознае. Точно това казват всички, след като ме опознаят! – сълзите й потекоха отново. – Не искам да съм такава... Но нищо не мога да направя, след като съм живяла така, откакто се помня! Единствените истински преживявания, които съм имала, са безумните сънища за кинозвезди. Когато се запозная с някой приятен човек в истинския живот, имам чувството, че съм в някаква голяма бутилка, че не мога да докосна този човек, колкото и да се опитвам! – И Хелън тласна въздуха с ръце, сякаш наистина отвсякъде бе обградена със стъкло. – Питате ме дали някога съм била влюбена – каза тя на Дорис. – Не, не съм! Но искам да бъда. Знаем за какво става дума в пиесата. Знаем какво чувства Стела и защо го чувства... Аз... аз... аз... – но сълзите не й позволиха да продължи.

– Какво ти, скъпа? – подкани я Дорис внимателно.

– Аз... – проговори Хелън и отново тласна въображаемата бутилка. – Просто не знам как да започна.

В този момент по стълбището на библиотеката се чува тежки стъпки – сякаш се изкачваше някой тежководолаз с оловните си ботуши. Беше Хари Наш, който отново се превръщаше в Марлон Брандо. Влезе, буквално влачейки юмруците си по пода. Толкова се бе вживял в ролята си, че видът на разплаканото момиче го накара да изсумти подигравателно.

– Хари – казах аз, – искам да се запознаеш с Хелън Шоу... Хелън, това е Хари Наш. Ако получиш ролята на Стела, в пиесата той ще е твоят съпруг

Хари не се ръкува с нея. Мушна ръцете си в джобовете, сви се и я изгледа отгоре надолу с поглед, който я накара да се почувства гола. Сълзите й престанаха в същия миг.

– Бих искал да изиграете сцената с боя – казах аз – и сдобрянето веднага след това.

– Разбира се – обади се Хари, без да отделя поглед от нея. Очите му

изгаряха дрехите ѝ по-бързо, отколкото тя смогваше да си ги облича. – Разбира се – повтори той, – стига Стел да е навита.

– Какво? – попита Хелън. Лицето ѝ бе добило цвят на къпинов сироп.

– Стел... Стела – каза Хари. – Това си ти. Стела е жена ми.

Подадох им две томчета с текста. Хари грабна своето, без да каже дума. Ръцете на Хелън не ѝ се подчиняваха изцяло, така че трябваше да ги свия около книжката.

– Трябва ми нещо, което да мога да хвърля – обади се Хари.

– Какво? – попитах аз.

– На едно място той хвърля радиото през прозореца – обясни Хари.

– Какво мога да хвърля аз?

Реших едно преспапие да е радиото и отворих прозореца широко. Хелън Шоу гледаше уплашена до смърт.

– Къде искате да започнем? – попита Хари и разкърши рамене като боксьор тежка категория, който се разгръва за предстоящия мач.

– Няколко реплики преди изхвърлянето на радиото – отвърнах аз.

– Окей, окей – кимна Хари и продължи да загръва. Хвърли един поглед на ремарките. – Да видим сега... след като изхвърля радиото, тя побягва извън сцената, аз я настигам и ѝ прасвам един.

– Точно така.

– Окей, бейби – каза Хари на Хелън с полуспуснати клепачи. Това, което щеше да се случи, бе по-безумно от преследването с колесниците в „Бен Хур“. – Готови, бейби! – изкомандва Хари. – Старт!

Когато свършиха, Хелън се бе разгорещила като строителен работник и бе станала гъвкава като змиорка. Седна с отворена уста и наклоне на една страна глава. Вече не беше в бутилката. Вече нямаше никаква бутилка, която да я предпазва чиста и невредима. Бутилката си бе отишла.

– Ще получа ли ролята или не? – озъби ми се Хари.

– Ще я получиш – отговорих аз.

– Това ме интересуваше. Е, трябва да вървя... Ще се видим пак, Стела – каза той на Хелън и тръгна. Като излезе, трясна вратата зад себе си.

– Хелън... госпожице Шоу!?! – повиках я аз.

– Мф? – отговори тя.

– Ролята на Стела е ваша. Бяхте великолепна.

– Бях ли?

– Нямах представа, че у теб има толкова огън, скъпа – каза ѝ Дорис.

– Огън? – попита Хелън. Горката нямаше представа дали язди кон или ходи пеша.

– Гръм и мълния, фойерверки, блясък! – възкликна Дорис.

– Мф – отговори Хелън. И не каза нищо повече. Имаше вид, сякаш щеше да остане седнала на онзи стол за вечни времена.

– Стела – повиках я аз.

– А?

– Можеш да си вървиш.

И започнахме да репетираме четири вечери седмично на сцената във физкултурния салон на училището. Хари и Хелън въведоха такова темпо, че всички останали почти полудяха от вълнение и изтощение още преди четвъртата репетиция. Обикновено се налага режисьорът да се моли на актьорите да си научат репликите, но аз няхах такива проблеми. Хари и Хелън работеха толкова добре заедно, че всички останали смятаха за свой дълг и въпрос на чест и удоволствие да им помагат и да ги подкрепят.

Разбира се, имах късмет – или мислех, че имам. Нещата вървяха толкова добре, толкова разпалено и вдъхновено още от самото начало, че се наложи след една любовна сцена да предупредя Хари и Хелън:

– Запазете нещичко и за истинското представление, моля ви! Ще изгорите още на репетициите!

Казах го на петата репетиция и Лидия Милър, която играеше застаряващата сестра на Стела, Бланш, седеше до мен в залата за публиката. В живота тя беше жена на Върн Милър. Върн беше собственикът на железарския магазин, където работеше Хари. Върн беше негов шеф.

– Лидия – обърнах се към нея, – става чудесно, нали?

– Да – кимна тя, – става чудесно. – Изрече го, като че ли бях извършил някакво престъпление, като че ли бях направил нещо просто ужасно. – Можеш да се гордееш със себе си.

– Какво искаш да кажеш? – попитах я.

Преди Лидия да успее да отговори, Хари изрева от сцената и ме попита дали съм свършил с него, дали може да си върви у дома. Освободих го и, все още като Марлон Брандо, той излезе, като по пътя си риташе мебели и тряскаше врати. Хелън остана съвсем сама на сцената, седнала на канапето с отнесеното изражение, което имаше и на прослушването. Това момиче беше изсушено.

Отново се обърнах към Лидия и продължих:

– Добре, досега смятах, че имам всички основания да се чувствам щастлив и горд. Има ли нещо, за което не знам?

– Не знаеш ли, че това момиче е влюбено в Хари?

– В пиесата?

– Каква пиеса!? В момента няма никаква пиеса. Можеш да видиш как изглежда – Лидия се засмя тъжно. – Ти не режисираш тази пиеса.

– А кой?

– Майката природа, в най-лошото си проявление – отвърна Лидия. – Помисли си какво ще стане с това момиче, когато открие кой всъщност е Хари. Кой всъщност не е – поправи се тя.

Не предприех нищо в тази връзка, защото не смятах, че е моя работа. Чух, че Лидия се опитва да предприеме, но без особен успех.

– Знаеш ли – каза тя на Хелън веднъж, – някога играх Ан Рътлидж, а Хари беше Ейбрахам Линкълн.

Хелън плесна възторжено с ръце.

– Трябва да е било божествено!

– Донякъде – кимна Лидия. – Понякога толкова се вживявах, че започвах да обичам Хари, както обичах Ейбрахам Линкълн. Налагаше се насила да слизам на земята, да си казвам, че той никога няма да освободи робите, че чисто и просто е работник в железарския магазин на мъжа ми.

– Той е най-чудесният човек, който някога съм срещала – отбеляза Хелън.

– Разбира се, когато играеш в една пиеса с Хари, трябва да се подготвиш за едно... За това, което ще стане след представлението.

– За какво говориш? – учуди се Хелън.

– След като представлението свърши – обясни Лидия, – това, което е бил Хари, просто изчезва безследно. Изпарява се.

– Не мога да повярвам – каза Хелън.

– Наистина е трудно за вяране – поклати глава Лидия.

Тогава Хелън малко се ядоса:

– Както и да е! Защо, по дяволите, ми приказваш всичко това? Дори и да е вярно, какво ме интересува?

– Не-н-не знам – промърмори Лидия и направи крачка назад. – Помислих си, че... че може да ти е интересно.

– Не, не ми е интересно – сръза я Хелън.

Лидия се оттегли попарена. Почувства се изоставена и необичана, както трябваше да се чувства в пиесата. След този случай вече никой не се опита да предупреждава Хелън за Хари, дори и когато плъзна мълвата, че е заявила в телефонната компания, че повече не иска да я местят от място на място и желае да остане в Норт Крофърд.

Най-накрая дойде времето за истинското представление. Играхме го три вечери – четвъртък, петък и събота, и заклахме публиката. Хората повярваха във всяка дума, изречена на сцената и след спускането на кафявата завеса бяха готови да отидат в лудницата, заедно със застаряващата сестра Бланш.

В четвъртък вечерта колежките на Хелън от телефонната компания ѝ изпратиха голям букет червени рози. Когато тя и Хари се покланяха заедно, аз ѝ подадох букета отдолу. Тя излезе напред, за да го поеме, извади от него едно цвете и се обърна, за да го даде на Хари. Но когато поиска да му даде розата пред всички, той беше изчезнал. Завесата се спусна след една непредвидена в пиесата сцена – момиче, което дава цвете на никого и на нищо.

Отидох зад кулисите и я заварих все още да държи тази роза. Букетът бе оставила настрана.

– Нещо лошо ли направих? – попита ме тя. – Обидих ли го по някакъв начин?

– Не – уверих я аз. – След представление винаги се държи така. В момента, в който всичко свърши, изчезва колкото се може по-бързо.

– И утре ли ще изчезне?

– Без дори да си свали грима.

– А в събота? Ще остане поне за коктейла на колектива, нали?

– Хари никога не ходи на коктейли. След като завесата се спусне в събота, той ще изчезне и никой няма да го види до понеделник, когато ще отиде на работа.

– Колко тъжно – каза Хелън.

Играта ѝ в петък далеч не беше така добра, както беше в четвъртък. Изглежда мислеше за други неща. Видя как след падането на завесата Хари изчезна и не каза дума.

В събота надмина себе си. Обикновено Хари задаваше темпото, но този път трябваше да полага усилия, за да не изостава.

Когато завесата се спусна, Хари понечи да си тръгне, но не успя. Хелън не пускаше ръката му. Останалите актьори, сценичните работници и тълпа почитатели ги бяха заобиколили и Хари се мъчеше да освободи ръката си.

– Е – каза той, – трябва да тръгвам.

– Къде? – попита Хелън.

– О! У дома.

– Моля те, заведи ме на коктейла.

Той се изчерви.

– Боя се, че не си падам особено по коктейлите. – Нямаше и следа от Марлон Брандо. Изглеждаше смутен, уплашен, срамежлив – всичко, с което се славеше Хари, когато не играеше.

– Добре – съгласи се Хелън, – ще те пусна. Но искам да ми обещаеш нещо.

– Какво? – попита той и имаш чувството, че ако го пусне, ще хукне към прозореца и ще скочи.

– Искам да ми обещаеш, че ще останеш тук, докато ти донеса подаръка.

– Подарък? – повтори той, още по-вцепенен от страх.

– Обещаваш ли?

Обеща. Това бе единственият начин отново да освободи ръката си. И остана там, потънал в неудобство, а Хелън слезе в дамската гримьорна, за да донесе подаръка. Докато чакаше, много хора се изредиха да го поздравят за играта му. Но поздравленията никога не го бяха правили щастлив. Просто искаше да се махне.

Най-накрая Хелън се върна с подаръка. Оказа се малка книжка с червена панделка за отбелязване на страницата. Беше „Ромео и Жулиета“. Хари се смути. Успя само да измърмори: „Благодаря“.

– Отбелязала съм любимата си сцена – каза Хелън.

– Ъ-хъ – изсумтя Хари.

– Не искаш ли да разбереш коя е любимата ми сцена?

Наложил се да отвори книжката при червената панделка.

Хелън се приближи до него и зачете една реплика на Жулиета:

– „Кажете: Защо и как дошъл си тука? Висока е градинската стена и ако нашите те сварят в двора, за тебе това място ще е смърт!“¹ – Тя посочи следващия ред. – Виж сега какво отговаря Ромео.

– Ъ-хъ – каза Хари.

– Прочети репликата на Ромео – настоя Хелън.

Хари се прокашля, за да прочисти гърлото си. Не искаше да чете, но се видя принуден:

– „Върху криле любовни тук долитнах – прочете Хари с нормалния си глас, но изведнъж се промени. – Не спират зидовете любовта. – Той се изправи и сякаш се подмлади с осем години. Отново стана весел и жизнен. – Когато нещо е възможно, тя не се поколебава да го стори!“

– „Ако те сварят тук, ще те убият“ – прочете Хелън и го дръпна към кулисите.

1. Превод Валери Петров.

– „Очите ти са много по-опасни – продължи той – от двеста техни техни шпаги! – Хелън продължаваше да го води към изхода от сцената. – Усмихни се и аз ще съм неуязвим за тях.“

– Не искам да те видят тук! Върви си! – каза Хелън и не чухме повече. Двамата излязоха през вратата и изчезнаха.

Не се появиха на коктейла. Седмица по-късно се ожениха.

Изглеждат много щастливи, макар че от време на време са доста странни, в зависимост от това, коя пиеса четат в момента.

Онзи ден се отбих в телефонната компания, за да се оплача за по-редната сгрешена сметка. Попитах Хелън коя пиеса четат с Хари.

– През последната седмица – отговори тя – бях омъжена за Отело, обичана от Фауст и отвлечена от Парис. Не смяташ ли, че съм най-щастливата жена в града?

Казах й, че и аз мисля така, а освен това и повечето други жени.

– Те също имаха шанс – отбеляза Хелън.

– Повечето не бяха в състояние да издържат на вълнението – поясних аз и споменах, че са ме натоварили да режисирам друга пиеса. Попитах дали мога да разчитам на тях двамата с Хари. Тя се усмихна широко и каза:

– Кои сме този път?

КРАЙ

© 1961 Кърт Вонегът
© 1994 Владимир Германов, превод от английски

Kurt Vonnegut
My Name Is Everyone [= Who Am I This Time?], 1961

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1266>]